

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 66/23
1.2.2023. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Манчев, адвокат из Београда, Љермонтова 6, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Кристина Павловић, адвокат из Београда, Гандијева 130б, локал 12, ради утврђења недопуштености извршења, одлучујући о жалби тужиље, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године, у седници одржаној 1.2.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године у ставу другом изреке, тако што се проглашава да није допуштено извршење на непокретностима-стамбеном објекту По+П+П1 изграђеном на парцели ... КО ... у ..., улица ..., одређено решењем о извршењу Основног суда у Панчеву И-1749/15 од 30.07.2015. године, а по предлогу туженог ББ, као повериоца, против ВВ, као дужника, ради наплате износа од 80.000,00 евра са законском затезном каматом од 16.03.2013. године до исплате, све у динарској противвредности, износа од 171.619,50 динара на име трошкова парничног поступка, као и свих трошкова извршног поступка.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године у ставу трећем изреке, тако што се обавезује тужени ББ да тужиљи АА накнади трошкове парничног поступка у износу од динара 400.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа решења, док се одбија, као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка почев од дана пресуђења 24.12.2018. године до дана извршности одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, приговор стварне ненадлежности изјављен 29.06.2017. године.

Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље да се прогласи да није допуштено извршење на непокретностима-стамбеном објекту По+П+П1 изграђеном на парцели ... КО ... у ..., улица ..., одређено решењем о извршењу Основног суда у Панчеву И-1749/15 од 30.07.2015. године, а по предлогу туженог ББ, као повериоца, против ВВ, као дужника, ради наплате износа од 80.000,00 евра са законском затезном каматом од 16.03.2013. године до исплате, све у динарској противвредности, износа од 171.619,50 динара на име трошкова парничног поступка, као и свих трошкова извршног поступка.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.750,00 динара.

Тужиља је против наведене првостепене пресуде, и то одлуке у ставу другом и трећем изреке, благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4713/19 од 28.8.2019.године, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године у ставу другом и трећем изреке и жалба тужиље одбијена као неоснована.

Одлуком Уставног суда Србије Уж-10519/19 од 3.11.2022.године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4713/19 од 28.8.2019.године повређено право подносиоце уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбама члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а ставом другим, поништена је означена другостепена пресуда и одређено да Апелациони суд у Београду донесе нову одлуку о жалби подносиоце уставне жалбе поднете против пресуде Основног суда у Панчеву П 842/16 од 24.12.2018. године.

У поновном поступку, Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 72/11), водећи рачуна о примедбама из означене одлуке Уставног суда и нашао да је жалба тужиље основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у жалби тужиље неосновано указује јер је изрека пресуде разумљива, а разлози пресуде јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је закључила брак са ВВ 1989. године, из ког брака имају двоје заједничке деце. Тужиља и њен супруг договорили су се да због поједностављивања поступака у вези издавања услова и дозвола за

градњу породичне стамбене куће, супруг тужиље у том поступку буде означен као инвеститор радова на изградњи на парцели ... КО ..., у улици ..., па се у складу са њиховим договором, ВВ и уписао у јавним књигама као носилац права коришћења на предметној катастарској парцели и носилац права својине на стамбеној згради, која је изграђена на означеној парцели. У току 2006. године, након завршетка изградње, тужиља, њен супруг и њихова деца уселили су се у предметну зграду.

Између супружника, је такође, постојао договор да ВВ води рачуна о млекари, коју је основао, као и пословима везаним за пословање исте, а да се тужиља бави кућним пословима и бригом о деци.

С обзиром да је пословање основане млекаре било оптерећено обавезама према трећим лицима, укључујући банке као повериоце и како је било неопходно ради наставка производње и набавке одређених уређаја, обезбедити новчана средства, супруг тужиље ВВ је од овде туженог ББ сукцесивно позајмљивао новац, на начин ближе означен у образложењу побиијане пресуде. У новембру 2012. године млекара је престала са радом и решењем Агенције за привредне регистре РС од 27.11.2013. године иста је брисана из регистра привредних субјеката.

У вези предметних позајмица, супруг тужиље, као зајмопримац и тужени, као зајмодавац, су 29.01.2013. године пред Основним судом у Панчеву оверили своје потписе на писмену именованом као - признаница Ов-1600/2013, којом је супруг тужиље признао да је од туженог позајмио износ од 80.000 евра, без камате и са роком враћања најкасније до 15.03.2013. године. Тужиља је имала сазнања о постојању предметног дуга њеног супруга према туженом.

С обзиром да супруг тужиље није вратио наведени новчани износ овде туженом по доспелости, овде тужени је поднео против супруга овде тужиље, тужбу Основном суду у Панчеву 07.06.2013. године и у том поступку донета је пресуда због пропуштања, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан ВВ, као тужени да исплати ББ, као тужиоцу износ од 80.000,00 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом од 16.03.2013. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 171.619,50 динара.

Овде тужени је као извршни поверилац, поднео против ВВ, као извршног дужника, предлог за извршење на основу наведене пресуде, на основу ког предлога је Основни суд у Панчеву 30.07.2015. године донео решење о извршењу, којим је предложен попис, пленидба и продаја непокретности у својини извршног дужника и то на стамбеном објекту изграђеном на кат. парц. ... КО ..., у ..., улица ... У току извршног поступка Основни суд у Панчеву је 20.05.2016. године, поступајући по приговору овде тужиље, као трећег лица, донео решење И 1749/15, којим је усвојио приговор и упутио овде тужиљу да у року од 15 дана од дана достављања решења покрене парнични поступак пред надлежним судом, против извршног повериоца, овде туженог, ради проглашења да је извршење на пописаним стварима недопуштено, што је иста и учинила подношењем тужбе 07.11.2016. године у овој парници.

У току извршног поступка, 14.06.2016. године Основни суд у Панчеву донео

је закључак о предаји И 1749/15, којим су наведене непокретности предате ББ, као извршном повериоцу и истовремено наложио катастарском оператру упис власничког права, па је према катастарском оператру од 24.01.2017. године овде тужени ББ уписан као носилац права својине на предметним непокретностима у ЛН ... КО ..., а од 28.09.2017. године тужени ББ се налази у државини предметних непокретности.

Утврђујући да је на непокретности, које су биле предмет извршења, за које тужила тврди да је недопуштено, као власник био уписан ВВ супруг тужиле, а да је тужила имала сазнања о постојању предметног дуга њеног супруга према туженом, првостепени суд је оценио да тужени није имао обавезу да испитује да ли се предметна непокретност, која је у јавним књигама уписана као власништво супруга тужиле налази у режиму заједничке имовине брачних другова или не, а која законска гаранција је прописана чланом 63. Закона о државном премеру и катастру, према којем су подаци о непокретностима уписани у катастар непокретности истинити и поуздани и да нико не може сносити штетне последице због тог поуздања, те да би сагласно томе проглашење недопуштености извршења на предметној непокретности за туженог, као извршног повериоца, свакако представљало штетну последицу, а коју исти не може трпети као извршни поверилац који се у извршном поступку намирају из непокретности на којој је извршни дужник био уписан као искључиви власник предметних непокретности. Такође, првостепени суд је имао у виду и да је тужени стекао право својине на предметној непокретности на основу члана 20. став 2. Закона о основама својинскоправних односа и то на основу закључка о предаји Основног суда у Панчеву од 14.06.2016. године.

Због наведеног, применом члана 20. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, члана 63. Закона о државном премеру и катастру, те члана 171. став 1, члана 176, 178. и 187. Породичног закона, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиле и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Међутим, побијана пресуда је у ставу другом изреке донета уз погрешну примену материјалног права. Наиме, имајући у виду да је према утврђеном чињеничном стању, предметна непокретност стечене радом у брачној заједници, те како се ради о заједничкој имовини супружника, примењују се одредбе члана 176. став 2. Породичног закона, којима је прописано да се сматра да је упис извршен на оба супружника и када је извршен на име само једног од њих, осим ако након уписа није закључен писмени споразум супружника о деоби заједничке имовине, односно брачни уговор или је о правима супружника на непокретностима одлучивао суд. Према одредбама члана 180. став 2. и 3. истог закона, претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, те да већи део једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине. Уколико се ради о заједничкој имовини имајући у виду наведен законске претпоставке, терет доказивања да спорна имовина није у режиму заједничке неподељене имовине није на тужилу, с обзиром на постојање означене законске претпоставке, већ на лицу које тврди супротно, што у конкретном

случају није доказано.

У конкретном случају, овде тужени ББ је као извршни поверилац поднео је предлог за извршење Основном суду у Панчеву ради намирења новчаног потраживања на спорној непокретности, која у катастру непокретности била уписана као својина супруга тужиље, за коју је утврђено да се ради о заједничкој имовини тужиље и извршног дужника, као супружника.

Закон о извршењу и обезбеђењу је дао право трећем лицу (члан 50.), које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење да изјави приговор у извршном поступку, односно поднесе тужбу којом тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним не ограничавајући наведену законску одредбу на одређени предмет извршења или на одређено право које спречава извршење, што значи да је то право могло бити облигационо или стварно право, као и право које није уписано у јавне књиге (конкретно, право заједничке брачне својине). У конкретном случају, тужила је као треће лице из извршног поступка упућена на парнични поступак ради утврђења недопушености на спорној непокретности јер је тврдила да спорна непокретност представља заједничку брачну имовину.

Према одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу извршење се могло спровести на непокретности која је у искључивој својини извршног дужника (члан 105. став 1.) или ако је непокретност у сусвојини извршног дужника, извршење се одређивало на иделном делу непокретности на којој је извршни дужник сувласник (члан 106. став 1.), а не и на непокретности које се налазе у режиму заједничке неподељене својине (осим ако то није одређено самом извршном исправом, што конкретно није случај).

Одредба члана 187. став 1. Породичног закона представља основ да извршни поверилац у конкретном случају, у својству тужиоца у парничном поступку ради исплате дуга, тражи да се овде тужила обавезе за измирење предметног потраживања, али обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку представљају чињенице које могу да се испитују само у посебном поступку, што конкретно није доказано.

Околност да је предметно извршење на спорним непокретностима извршено није од утицаја на право сусвојине тужиље на предметним непокретностима јер управо то право тужиље чини извршење недопуштеним, односно супротно жалбеним наводима, правилно су примењене одредбе члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу. Моменат окончања извршног поступка, супротно жалбеним наводима, није процесна сметња за доношење одлуке у парници која се води по тужби за проглашење извршења недопуштеним, а која је поднета сагласно наведеним одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу. Наиме, околност да је тужени као извршни поверилац стекао право својине на спорној непокретности доношењем закључка о предаји непокретности у извршном поступку, не представља законски разлог за ускраћивање правне заштите тужиљи, трећем лицу у извршном поступку јер парнични суд утврђује да ли постоје права или не која спречавају извршење на предмету извршења, а извршни суд цени да ли су испуњени сви услови за окончање и обуставу извршног поступка на предмету извршења, узимајући у обзир и у којој фази се налази извршни поступак.

Након правноснажности пресуде којом је утврђено да је извршење које је дозвољено недопуштено у односу на предметну непокретност остварују се права одређена Законом о извршењу и обезбеђењу (члан 81. став 5.).

На основу изложеног, овај суд је применом одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде преиначено је на основу одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП, те тужиљи сагласно успеху у спору, применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП, одредаба Адвокатске тарифе и Таксене тарифе Закона о судским таксама припадају трошкови ангажованог адвоката и то: за састав тужбе и једног поднеска у износу од по 22.500,00 динара, за приступ на осам одржаних рочишта у износу од по 24.000,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта у износу од по 12.750,00 динара, као и износ таксе на тужбу и одлуку од по 63.800,00 динара, све у укупном износу од 400.100,00 динара. На досуђени износ трошкова парничног поступка тужиљи припада законска затезна камата на основу члана 277. став 1. и 324. ЗОО у вези члана 345. и 366. ЗПП и члана 43. ЗИО, која тече од дана наступања извршности одлуке до исплате.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић